

Tisztelt igazgató asszony és tanáraink, kedves szülők és hozzátartozók, minden kedves jelenlévő, de elsősorban Ti, elballagó tizenkettedikesek!

---

*„Hogy legyen, aki épít, rombol,
ember készült hóból és koromból:
szájában édesség,
fejében fényesség,
szívében lüktet a vér
s mindegy, hogy mi neve,
boldog-e, szives-e,
kinek a kedvese:
elmegy és vissza se tér.”*

Ének a teremtésről című versében így elmélkedik Weöres Sándor az ember egyedisége és megismételhetetlensége felett: ha valaki elmegy, egy betölthetetlen Ő-alakú úrt hagy maga után a létezésben, a hiányával írja igazán be magát a világ szívébe.

Ti most élitek középiskolás életetek utolsó mozzanatainak egyikét. A mögöttetek álló négy év számtalan kihívást tartogatott a számotokra, melyekhez sok kellemes vagy éppen kevésbé kellemes élmény kapcsolódott. S íme, itt a következő a legutolsók közül! A búcsúzás. Kinek szomorkás, kinek várva várt... szóval keserédes... és elkerülhetetlen! Megannyi jótanács és útmutatás... már-már unalmas... és mégsem!

Most elvarrjuk a szálakat, befejezzük a munkát. Nektek ez az utolsó lépés a múlt lezárásához, ugyanakkor az első is a cél felé vezető úton. Miközben egyszerre vagytok tele nagyratörő tervekkel és bizonytalansággal, ezek a mindenholra jövő gondolatok észrevétlenül szívárognak be a tudatotokba, hogy aztán a megfelelő pillanatban erőt merítsetek belőlük.

Ahogy végigpásztázom az élém táruló teret, rátok pillantva egy tabló képe elevenedik meg előttem. A tablóra pedig felnéz az ember, mert annyi különböző arc teszi színessé, s mert a tudás erős szögei rögzítik.

Mi, tizenegyedikesek magunkra ismerünk minden arcban a tablón, s hozzá, de önmagunkhoz is szólva Weöres Sándort idézzük: *„Mindegy hogy képességeid mekkorák: fő, hogy a tőled telhető legjobbat formáld belőlük és általuk.”* Ami a szögeket illeti, az erőseket, adunk még magunknak egy évet.

Kedves tizenkettedikesek! Annyi boldogság-pillanattal, közös élménnyel ajándékoztatok meg minket, annyiszor fújtunk egy követ, hogy érteni véljük Hamvas Bélát, amikor azt mondja: *„A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle... Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, oszd meg.”* S ha ez így volt eddig, kívánjuk, hogy ezentúl se felejtsetek!

A most a ti időtök. A *később* nevű út a *soha* nevű helyre vezet. Küzdjete most! Valamiért... soha nem valami ellen! Nekünk és a mindenkori utódoknak példa kell, életszerű! Ti legyetek azok!

Szabó T. Anna soraival köszönünk el és biztatunk titeket:

*„Bátorság. Indulj. Meg ne torpanj.
Ne kérdezd, hogy a célod hol van.
Köss könnyű kendőt, köss sarut.
Ki tudja, meddig visz az út.”*

Juhász Zoltán,
XI. A osztályos tanuló